

støtte? Det er der, fordi vi har givet dem for dårlige muligheder for selv at lave noget og tjene deres egne penge, og derfor må frihed for virksomhederne være alfa og omega. Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at det faktisk også er et EU-spørgsmål, så jeg ved ikke, om det hører med i debatten her, men jeg håber ikke, det bliver glemt, men at vi kan diskutere det videre i nogle af de næste debatter, der kommer.

Fremskridtspartiet er faktisk utrolig enig i meget af det, ministeren sagde her til sidst, bortset fra at det nu pludselig skal flyttes fra amterne over til nogle regioner. Det vil altså sige, at der skal laves nogle nye opdelinger, og det er da fuldstændig tåbeligt, når man samtidig siger, at der skal forenkling og samarbejde til. Forenkling er vi jo enige om alle sammen, og vi skal have alle til at samarbejde, osv.

O.k., hvis vi kunne nedlægge amterne – men det tror jeg altså tager lidt længere tid for ministeren at få igennem i den regering, vi har siddende for øjeblikket – kunne vi måske godt tale om at opdele erhvervsamarbejdsområdet i regioner. Men så længe vi ikke kan få fjernet noget andet, er der altså ingen grund til at lave nye opdelinger, og derfor tror jeg stadig, det er meget vigtigt, at vi diskuterer, hvordan vi skal lave samarbejdet. Jeg forstod også ministerens indlæg som en udstrakt hånd, så vi kan finde ud af, hvordan det kommer til at fungere med forenkling og samarbejde.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ministeren var så venlig at erklære sig enig med mig i, at kommuner og amter kunne gøre noget for at sætte gang i udviklingen og produktionen af økologiske fødevarer, og at det kunne ske i et offentligt/privat samarbejde, og det er jeg fuldstændig enig i. Men så kom der en lille tilføjelse om, at kommunen og amtet ikke selv skulle lave det.

Jeg må sådan set sige, at det var lidt af det, jeg advarede imod, nemlig at man pr. automatik har den holdning, at kommunerne ikke selv skal lave tingene. Det er ikke, fordi jeg mener – inden noget kaster sig over mig – at kommuner og amter skal lave alt selv, men jeg vil i hvert fald meget nødig tages til indtægt for, at privatisering af f.eks. et sygehuskøkken skulle være den mest fremkommelige vej til at udvikle den idé, vi er enige om.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

For det første en lille korrektion til fru Annette Just: En region kan sagtens være et amt, det er der ikke noget i vejen for.

Om vi nu skal nedlægge amterne her sent på eftermiddagen eller ej, er en anden diskussion; men Ringkøbing Amt og Vejle Amt er f.eks. blandt ansøgerne. Det er ikke sådan, at en region skal være 3-4 amter eller 17 kommuner eller et eller andet. Også her er der frihed, de må selv om, hvordan de trækker deres grænser. Det er ikke os, der skal sidde og tegne grænser, kan jeg forsikre for.

Så vil jeg sige til hr. Frank Aaen, at jeg tog ikke en stor, principiel diskussion om udlicitering. Det, jeg forestillede mig, var, at kommunen gik ud til dem, der i øvrigt dyrker jorden – og det er jo normalt private landmænd – og sagde: Vi kunne godt tænke os at få nogle leverancer, og hvis I vil producere sådan og sådan og mere og mere i økologisk retning, vil vi gerne forpligte os til at købe, og så skulle det selvfølgelig i udbud. Det var det, jeg mente, og det er da en ganske naturlig sag, at kommunen ikke skal begynde at købe marker og dyrke afgrøder og have grønt bevis og sådan noget. Det ville jeg synes var en uendelig dårlig idé, men det er vi måske heller ikke helt uenige om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 62:

Forslag til folketingsbeslutning om at hæve strafferammen for overtrædelse af de milde narkobestemmelser og at udvise udenlandske statsborgere, der er dømt for narkokriminalitet.

Af Gitte Seeberg (KF) og Ulla Tørnæs (V) m.fl. (Fremsat 15/12 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Her i Danmark må vi med beklagelse konstatere, at der har været en stigning i antallet af narkorelaterede dødsfald gennem de senere år.

I erkendelse af narkoproblemets omfang og alvorlige karakter afgav regeringen i marts 1994 en narkotikapolitisk redegørelse til Folketinget. Redegørelsen indeholder ud over den beskrivende del en række forslag til forstærket indsats mod narkotikamisbrug. Indsatsen mod narkotikamisbrug bygger på forebyggelse og behandling, som skal reducere efterspørgslen efter stoffer, og kontrol, som skal bekæmpe udbudet af stoffer.

Grundlaget for kontrolindsatsen er bl.a. narkotikabestemmelsen i straffelovens § 191 og lov om euforiserende stoffer. Overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, der for den hårde narkotika som f.eks. heroin og kokain typisk består i køb og besiddelse til eget forbrug samt salg af små mængder til finansiering af eget forbrug, kan medføre bøde, hæfte eller fængsel i op til 2 år. Der er nu fremsat forslag til folketingsbeslutning om at hæve denne strafferamme, men det er imidlertid min opfattelse, at der ikke er behov for en forhøjelse af strafferammen.

Jeg må i den forbindelse nævne, at mere professionelle narkohandlere kan idømmes op til 10 års fængsel efter straffelovens § 191. Såfremt den pågældende har begået flere overtrædelser af straffelovens § 191, kan straffen i øvrigt under særlige omstændigheder stige til op til 15 års fængsel. De grovere narkotikaforbrydelser kan således efter straffelovens § 191 straffes ganske strengt. Ved mere professionelle forhandlere forstås ikke kun personer, der sælger narkotika mod et betydeligt vederlag, men f.eks. også personer, der med henblik på udvikling af et marked foretager gratis uddeling eller salg til et større antal personer mod et beskedent vederlag.

At et forhold henføres til straffelovens § 191, er naturligvis ikke ensbetydende med, at den konkret udmålte straf bliver på de 2 års fængsel, som er maksimum efter lov om euforiserende stoffer. Domstolene udmåler ofte straffe under 2 år ved overtrædelse af straffelovens § 191.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at politiets skærpede indsats over for narkotikakriminaliteten i form af en ændret taktik fra politiets side har gjort det muligt at få flere forhandlere varetægtsfængslet, uanset at de konkret »kun« blev taget med en

ret lille mængde stof på sig. Vi ser også eksempler på, at narkohandlere i gentagelsestilfælde får skærpet straffen betydeligt.

En væsentlig del af de overtrædelser, der falder inden for lov om euforiserende stoffer, har imidlertid ikke et professionelt tilsnit. Ofte er der således tale om køb og besiddelse til eget forbrug eller salg af små mængder stof for at finansiere eget forbrug. Det er min opfattelse, at en skærpelse af strafferammen vil være af begrænset præventiv værdi over for denne persongruppe, og vi bør derfor i højere grad tage fat om ondets rod ved at sætte ind med behandling og forebyggelse. Her er der grund til at glæde sig over, at politiets nyeste oplysninger synes at pege i retning af, at tilgangen af nye, helt unge narkomaner på gadeplan synes at blive mindre, i hvert fald i København.

Lad mig i den forbindelse minde om, at Folketinget som led i opfølgningen af regeringens narkotikapolitiske redegørelse vedtog at gennemføre en forsøgsordning med behandling af kriminelle stofmisbrugere som alternativ til frihedsstraf. Forsøgsordningen er afgrænset til tilfælde, hvor den straf, den kriminelle stofmisbruger ellers måtte forventes idømt, er af flere måneders varighed, i almindelighed dog næppe under 6 måneder og over 1 år. I de tilfælde, der ikke omfattes af forsøgsordningen, fordi den tiltalte står til fængsel i under 6 måneder, vil retten fortsat i medfør af straffelovens almindelige regler kunne idømme en betinget dom på de vilkår, at den dømte underkaster sig afvænningsbehandling for misbrug af narkotika.

Med hensyn til udenlandske narkotikahandlere er jeg enig med forslagsstillerne i, at der består særlige problemer. Jeg kan oplyse, at der allerede er nedsat et embedsmandsudvalg, der skal foretage en gennemgang og vurdering af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom på grund af strafbare forhold og af de gældende bestemmelser om administrativ udvisning. Udvalget skal i den forbindelse vurdere, i hvilket omfang specifikke hensyn som f.eks. narkotikakriminalitet kan indgå med større vægt i forbindelse med udvisningsafgørelsen. Jeg mener på den baggrund, at vi med henblik på at skabe det bedst mulige beslutningsgrundlag bør afvente det endelige resultat af embedsmandsudvalgets arbejde.

For så vidt angår strafudmålingen, vil jeg naturligvis ikke på forhånd afvise, at der kan være et misforhold mellem visse overtrædelser af narkotikalovgivningen og den straf, domsto-

lene udmåler inden for de gældende rammer. Jeg tænker i den forbindelse særlig på klare gentagelsestilfælde, som er begået af professionelle forhandlere, og jeg er naturligvis indstillet på at følge dette spørgsmål nærmere og i givet fald tage det op med anklagemyndigheden.

Poul Qvist Jørgensen (S):

Forslagsstillerne ønsker at hæve strafferammen for såvel den mildeste form for overtrædelse af narkotikalovgivningen som for overtrædelser generelt. Det er da prisværdigt, at de to partier rejser sagen, og det er også forståeligt, at de ønsker en eller anden nem løsning på et svært og følelsesladet problem, og diskussionen herom tager vi naturligvis gerne når som helst.

Samtidig ønsker de to partier, at udlændinge, der gentagne gange har fået narkodomme, skal kunne udvises for altid. Selv den mindste narkoforseelse skal efter forslaget fremover kunne straffes med udvisning.

Lad mig indledningsvis undre mig over, at de borgerlige regeringer ikke i deres mere end 10 år lange periode ved magten rejste denne sag før end i 1993. Jeg mener, at overtrædelse af narkotikalovgivningen også fandt sted dengang og i lige så stor udstrækning som i dag.

Så enkelt, som de to partier forestiller sig at tingene er skruet sammen, er det ikke. Der er åbenbart hos forslagsstillerne en fortsat tro på, at strengere straffe skulle have nogen præventiv virkning. Imidlertid er dette aldrig bevist, selv om mange har forsøgt, men altså uden held, formentlig fordi sammenhængen ikke eksisterer. Intet tyder på, at højere straf vil have den ønskede virkning. Narkotikakriminalitet er ikke noget, man kan aflive ved fordoblinger eller tredoblinger af strafferammerne, og jeg må i øvrigt lige minde om, at de generelle strafferammer i Danmark for narkotikakriminalitet og -handel er forhøjet nogle gange og nu er blandt de højeste i Europa, men åbenbart uden effekt.

Jeg vil gerne understrege, at også for os er det selvfølgelig irriterende at se, hvordan den praksis, som går ud på at undgå en grovkriminalisering af småforseelser – altså dem med meget små mængder til såkaldt eget brug – bliver udnyttet og misbrugt, som det er sket blandt pushere af forskellig nationalitet og altså også af danske, bl.a. på Vesterbro. Det bør vi gøre noget ved, det er jeg helt enig i.

Men nu er det altså pludselig blevet interessant for V og K, og hvorfor så det? Jeg ser en direkte sammenhæng mellem dette beslutnings-

forslag og en kampagne i et formiddagsblad i efteråret 1995. Avisen har mindst to formål med at slå historien så stort op. For mig er det ene ærinde helt utvivlsomt at bære ved til de altid ulmende fremmedhadsbål, og det andet er at sælge aviser på den utryghed, som mange beboere på Vesterbro med rette føler sig værende i ved at befinde sig i et centrum for narkohandel.

Hverken Socialdemokratiet eller jeg vil holde hånden over personer, der kommer her til landet og ikke har nogen som helst interesse for Danmark ud over at skabe profit for sig selv gennem kriminalitet og anden udnyttelse. Jeg understreger dette, fordi det så let bliver misforstået; men vi vil altså heller ikke holde hånden over parasitterne.

I denne debat er det jo desværre tit sådan, at hvis man er uenig i et forslag, får man straks skudt i skoene, at man holder hånden over forbryderne. Det er ikke det, der er tilfældet her. Jeg mener simpelt hen ikke, at dette problem løses ved at forhøje strafferammen til et niveau, hvor disse snyltere kan udvises, også fordi det ville få en ubehagelig og urimelig afsmittende virkning på danske statsborgere, der gør sig skyldig i den samme kriminalitet. Jeg går selvfølgelig ud fra, at også de borgerlige partier har den opfattelse, at sanktioner mod henholdsvis en gæst og en dansker bør være de samme.

Som det vist allerede er fremgået af dette indlæg, kan vi i Socialdemokratiet ikke være enige med V og K om beslutningsforslaget, som vi hermed afviser, og jeg skal huske at sige, at denne afvisning også gælder CD. Men vi er spændt på, hvad det af ministeren omtalte udvalg, der havde sit første møde i september 1995, kan foreslå for at få stoppet denne parasitvirksomhed.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Jeg vil bare sige til hr. Poul Qvist Jørgensen, at fordi sagen ikke har været rejst før 1993, gør det jo ikke emnet mindre alvorligt, så jeg synes sådan set, det er en underlig polemisk måde at starte ordførertalen på.

Jeg går ud fra, at hr. Poul Qvist Jørgensen er enig med mig i, at vi er nødt til at gøre noget ved problemet. Det har vi så gjort i form af beslutningsforslaget her, og det nævnte hr. Poul Qvist Jørgensen dog, men han nævnte imidlertid ikke, hvad han ønskede at gøre i stedet, så det kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Poul Qvist Jørgensen om. Hvad er det, hr. Poul Qvist

Jørgensen vil gøre for at imødegå det her, ud over at afvente embedsmandsrapporten vedrørende de udenlandske statsborgere? Jeg vil godt her citere hr. Poul Qvist Jørgensen fra en artikel i JydskeVestkysten den 29. december 1995, hvor der står:

»Det er selvfølgelig irriterende at se, at en praksis, som går ud på at undgå grovkriminalisering af småforseelser, meget små mængder til eget forbrug, bliver udnyttet, således som det er blevet af pusherne bl.a. på Vesterbro.«

Jeg mener, hr. Poul Qvist Jørgensen skylder os en forklaring på, hvad det er, Socialdemokratiet og dermed regeringen ønsker at gøre for at imødegå denne problemstilling, som hr. Poul Qvist Jørgensen selv så rigtigt skitserer i sin artikel i JydskeVestkysten, og som også blev nævnt her.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg er naturligvis glad for, at Venstres ordfører fandt den artikel. Der står ordret det samme, som jeg sagde for lidt siden, så på den måde hænger det i hvert fald sammen.

Men selv om vi nu bliver klandret for at sige, hvad vi ikke vil, vil vi stadig ikke være med til at drive udlændingepolitik i forbindelse med et forslag om narkokriminalitet. Og det er det, dette forslag fra V og K lægger op til. Det er en sammenblanding, en utidig sammenblanding.

Men hvad vil vi så gøre ved de uheldige ting? Først og fremmest finder jeg det rigtigst at vente på, hvad udvalget nu kan komme med af gode tanker, og jeg vil henstille til ministeren, at arbejdet bliver gjort så hurtigt, som det nu kan gøres. Men jeg vil gerne understrege, at der i hvert fald også inden for den nugældende praksis er god mulighed for, at der ved gentagelsestilfælde kan gribes meget kraftigt ind på et tidligere tidspunkt. Man kunne f.eks. forestille sig, at småportionerne blev talt sammen, og jeg vil i hvert fald ikke udelukke, at det kunne være kraftigt medvirkende til, at vi undgik denne netop parasitagtige aktivitet på området.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg finder anledning til at understrege, at dette beslutningsforslag jo ikke går ud på, at udlændinge skal straffes hårdere end danske statsborgere; forslaget går ud på, at der generelt skal skærpes. Men forslaget handler så også om, at

de udlændinge, som i gentagelsestilfælde sælger narkotika, kan udvises.

Men jeg vil tillade mig at spørge hr. Poul Qvist Jørgensen, om de straffe på 2 eller 3 ugers fængsel eller op til 40 dages fængsel i gentagelsestilfælde – og det er det højeste, jeg i hvert fald indtil nu har hørt om – efter hr. Poul Qvist Jørgensens opfattelse er tilstrækkeligt for forbrydelser af den karakter.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Nu skal jeg ikke trætte med at gennemgå alle sanktionsregistermulighederne, men de starter faktisk med ingen sanktion og går over advarslers til bøder og forskellige former for afsoning og slutter – inden for normalområdet – med en strafferamme på 10 år. Så der er et fint register at spille på, vil jeg sige til fru Gitte Seeberg.

Det er i øvrigt et register, der i begge ender, altså helt nede i den milde form og helt oppe i den hårde form, er ret usædvanligt. Både på området med milde sanktioner og på området med hårde er vi i virkeligheden ret langt fremme, og det ene sted synes jeg egentlig det er betænkeligt at vi er så langt fremme, men det er i den hårde ende, ikke i den milde. Og som jeg sagde i min ordførertale, er der ikke noget bevis for, at skrappe sanktioner har medført noget som helst hensigtsmæssigt.

Ulla Tørnæs (V):

Med dette beslutningsforslag ønsker Venstre og Det Konservative Folkeparti at sætte fokus på den del af narkoproblemerne, der vedrører strafudmålingen i forbindelse med narkokriminaliteten.

Specielt ønsker vi med forslaget at diskutere strafudmålingen i forbindelse med salg af mindre mængder narko på gadeplan, idet vi mener, at straffen for gentaget salg af mindre mængder narko ikke er tilsvarende eller tilstrækkelig.

Ifølge praksis på området idømmes der efter Venstres opfattelse således alt for milde domme. Typisk lyder dommen for salg af mindre mængder på 14–21 dages fængsel og i gentagelsestilfælde 40 dages fængsel. Det mener vi er for lidt, når vi tager i betragtning, hvilken forbrydelse der er tale om.

Venstre ønsker på ingen måde at holde hånden over disse dødens købmænd, ligegyldigt om det er narkobagmænd fra Colombia eller det er småpushere på Vesterbro – tværtimod. Foretages gentagen handel med narko på gadeplan

derfor af udenlandske statsborgere, så mener vi, at disse narkosælgere bør kunne udvises af landet for bestandig. Det hører ingen steder hjemme, at udenlandske statsborgere skal kunne bruge Danmarks forholdsvist milde straffelovgivning i forbindelse med salg af små mængder narko som løftestang til at begå en særdeles grov forbrydelse her i landet, nemlig at sælge narkotika, som jo er med til at nedbryde alt for mange menneskers tilværelse.

Det kan ikke være rigtigt, at dødens købmænd skal have så let spil, sådan som vi med jævne mellemrum har set det beskrevet bl.a. i dagspressen, hvor der netop har været sat fokus på det faktum, at der ofte er tale om gengangere, bl.a. narkosælgerne på Vesterbro.

Vi mener, at det er udtryk for manglende proportioner, når denne type forbrydelse slipper så billigt, som tilfældet er. Der er efter Venstres opfattelse ingen grund til at holde hånden over dødens købmænd, som kun er ude på én ting, nemlig at skaffe sig en fed fortjeneste på andre menneskers ulykkelige skæbne.

Straffen for salg af mindre mængder skal jo ses i relation til de virkelig grove sager, hvor store mængder narko konfiskeres på én gang, for der kan jo i tilfælde af gentaget salg ligeledes være tale om ganske store mængder. Forskellen er blot, at salget ikke sker samlet.

Gentaget salg af narko i mindre mængder er naturligvis generelt et problem, men i særdeleshed har det vist sig at være et stort problem på Vesterbro i København, hvor det har været til stor gene for beboerne, for den lokale detailhandel og i det hele taget for alle, der færdes i gaderne omkring Istedgade, hvor den ulovlige narkohandel foregår så åbenlyst, som det er tilfældet. Vi skylder beboerne på Vesterbro, at der skrives ind på helt anderledes vis end det, vi har set hidtil.

Beslutningsforslaget her handler altså om, at regeringen nu snart må til at tage narkoproblemerne alvorligt og ikke må fortsætte med at holde hånden over forbryderne til skade for de stakkels mennesker, der desværre er havnet i en ulykkelig situation, hvor de er afhængige af stoffer for at kunne eksistere.

Kort tid efter den nuværende justitsministers udnævnelse i september 1994 blev han gjort opmærksom på problemerne med salg af mindre mængder narko på Vesterbro, og i den forbindelse lovede justitsministeren meget prisværdigt i en række udtalelser til pressen, at han ville gøre det hedt for narkohajerne. Men pro-

blemet med justitsministerens prisværdige ord er imidlertid, at de ikke er blevet fulgt op af handlinger fra justitsministerens side.

Bl.a. for at sætte handling bag ministerens ord har vi altså valgt at fremsætte dette beslutningsforslag for måske at hjælpe ministeren lidt på vej. Så vi håber naturligvis, at ministeren vil være lydhør, og det har jeg også forstået at han vil, bl.a. med hensyn til strafudmålingen, idet ministeren sagde, at han ville følge domsafsigelserne. Så det er vi naturligvis udmærket tilfredse med.

Men vi er også udmærket klar over, at det foreliggende beslutningsforslag kun er en enkelt lille brik i det store puslespil, som narkopolitikken er, således som ministeren var inde på, da han refererede til den narkopolitiske redegørelse, som kom i foråret 1993. Men vi mener altså ikke, at det er tilstrækkeligt blot at henvise til en narkoredegørelse, der ikke tager strafudmålingen op til overvejelse.

Helge Adam Møller (KF):

Hvad er det, vi taler om i dette forslag? For at forklare det vil jeg i starten af min tale tage et eksempel med en ung amerikansk statsborger, som bliver forelsket i en sød dansk pige – og det kan man godt forstå – og beslutter sig for at gifte sig med hende. De gifter sig så, og efter at de har boet her i Danmark i 3 eller 3½ år, går de fra hinanden. Han vil så efter gældende regler få lov til at bo resten af sit liv i Danmark, hvis han ønsker det, men han er stadig væk amerikansk statsborger. Hvis han så begynder at sælge heroin på gadeplan, kan han gøre det resten af sit liv, selv om han er amerikansk statsborger. Han kan blive fængslet en gang om måneden og få 2 eller 3 ugers fængsel for handel på gadeplan, blive lukket ud og blive fængslet igen en uge efter, og det kan han gøre 10 gange eller 20 eller 100 gange, selv om han er amerikansk statsborger, og han kan aldrig nogen sinde udvises af Danmark.

Er det det, hr. Poul Qvist Hansen – undskyld, hr. Poul Qvist Jørgensen! – synes er rimeligt? Ja, det er det, for det er et af elementerne i dette forslag, og derfor vil jeg sige, at den konservative folketingsgruppe synes, at dette forslag er et godt, et rigtigt og et tiltrængt forslag. Vi synes, det er godt, fordi det klart og tydeligt viser, med hvilken alvor samfundet i fremtiden vil betragte narkokriminalitet. Vi synes, det er rigtigt, fordi det lægger op til, at de mennesker, som ved narkokriminalitet er med til at ødelægge tilværelsen for andre mennesker og meget ofte unge

mennesker, skal have det signal, at de fremover vil blive straffet hårdere. Det er efter Det Konservative Folkepartis og dermed min mening en hån, at man helt bevidst, kynisk og overlagt måned efter måned kan medvirke til at ødelægge andre mennesker, og alligevel får man kun nogle få ugers frihedsstraf.

Når jeg også sagde, at forslaget er tiltrængt, er det, fordi forslaget lægger op til, at udlændinge, som er statsborgere i et helt andet land – som jeg nævnte det i indledningen – nu kan sendes tilbage til dette land, hvis de groft og bevidst ødelægger tilværelsen for mennesker, som ikke selv ønsker at få deres tilværelse ødelagt. Og jeg vil godt understrege, at det altså drejer sig om mennesker, som ikke er danske statsborgere, men som frit kan rejse til et andet land, nemlig det land, som de er statsborgere i.

Og hvad er det så, forslaget går ud på? Ja, der er tre elementer:

Vi ønsker, at strafferammen for salg af narko på gadeplan skal skærpes. Vi finder, at den gældende praksis med 2 eller 3 ugers frihedsstraf er for mild og for svag for så alvorlig en forseelse, og vi finder det utilstrækkeligt, at man, selv om det sker gentagne gange, normalt kun kommer i fængsel i 5 eller 6 uger. Og når vi synes, det er for lidt, er det i henseende til de konsekvenser, som denne form for kriminalitet har.

Jeg synes også, det kun er ret og rimeligt, at der skal være mulighed for at udvise udenlandske statsborgere, som begår den slags personfarlig kriminalitet – som altså ødelægger tilværelsen for andre mennesker – selv om de har boet i Danmark i 2, 6 eller 12 år, hvis de fortsætter med det og helt bevidst begår den slags kriminalitet mere end én gang.

Vi mener altså, at en sådan kriminel person som hovedregel skal udvises, hvis han gør det mere end én gang, også selv om straffen for det enkelte forhold kun er nogle få ugers fængsel, og så er det lige meget, om han er amerikansk statsborger, svensk statsborger, gambisk statsborger eller fra et helt fjerde land. Det må være sådan, at hvis man begår sådan narkokriminalitet mere end én gang, har man klart vist, at man ikke vil leve en normal tilværelse i det land, hvor man er gæst, nemlig Danmark, og konsekvensen bør så være, at man sendes tilbage til det land, som man er borger i.

Til slut vil jeg sige, at vi ikke skal være så tosegode i Danmark, at vi giver opholdstilladelse til udenlandske statsborgere, som baserer deres tilværelse her i landet på en kriminalitet, som i

bund og grund er ødelæggende for andre mennesker i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Lad mig indledningsvis sige, at hr. Helge Adam Sørensen, undskyld, Møllers – tak for sidst! – indledende historie jo meget klart og præcist illustrerer den uheldige virkning af sammenblandingen af udlændingepolitik og narkopolitik i det samme forslag. Det er meget uheldigt. Det ville have været sværere for os at tage afstand fra forslaget, hvis man havde delt det i to. Men jeg skal ikke give gode råd, hvad det angår.

Med hensyn til det meget grelle eksempel med, hvor tit man kan gøre det, osv., vil jeg i øvrigt sige, at selv om jeg ikke har alle mine opslagsværker med mig, tror jeg nok, jeg må konstatere, at det er på den anden side af det mulige, men det sætter selvfølgelig tingene i relief.

Der er noget andet, som jeg også vil nævne, og det er, at jeg jo har understreget, at vi synes, at det er meget beklageligt, og at det skal der gøres noget ved, at den bestemmelse, som engang i 1969 kom ind i et cirkulære, om, at besiddelse til eget brug har man nogle særlige reaktionsformer over for af mildere karakter, åbenbart ikke er kendt af alle landets dommere – i hvert fald følger de den ikke. Den er ideelt tænkt, og den er godt tænkt, men den bliver misbrugt af nogle danskere og nogle udlændinge på Vesterbro og formentlig også visse andre steder, og det er vel dybest set det, at man misbruger et ideelt tænkt cirkulære eller en ideelt tænkt praksis, vi skal have taget fat i – i stedet for bare at blive ved med at råbe på mere straf, for det er der ikke belæg for hjælper. Jeg gentager det: Der er ikke belæg for, at mere straf hjælper.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan konstatere, at Socialdemokratiets ordfører og justitsministeren ikke er enige med mig i, at mere straf hjælper, for jeg lagde mærke til, at justitsministeren sagde, at en større straf på dette område nok kun ville have begrænset virkning. Men der er altså forskel på, at noget har en begrænset virkning, og at det slet ikke virker, og hvis man skulle følge hr. Poul Qvist Jørgensens argument, ville det jo være naturligt at sige: Så afskaffer vi straf for alle forbrydelser, for straf hjælper overhovedet ikke; så siger vi bare, at det

er forbudt, men folk kommer altså ikke i fængsel, hvad enten de slår hinanden ihjel eller er narkopushere eller andet.

Men lad mig så vende tilbage til mit første eksempel med amerikaneren, der havde været gift og havde boet her i mere end 3 år, og som kan blive her resten af livet:

Udlændingeloven siger – og det er det, der er det groteske ved den – at hvis man har haft lovligt ophold i Danmark i mere end 2 år, så skal man straffes med fængsel af mindst 1 års varighed for at kunne blive udvist af Danmark, og så er det lige meget, om man er gambianer eller svensker eller amerikaner, og man kan ikke engang lægge straffene sammen og sige: 12 gange straf af 1 måned giver 1 år, og det vil sige, at når den pågældende har været straffet 12 gange, kan vi udvise ham. Den enkelte straf skal være på mindst 1 år. Og hvis han har boet her i mere end 4 år, skal der, ud over at straffen skal være på mindst 1 år, være nærliggende fare for, at han begår tilsvarende forbrydelser. Og har han boet her i mere end 7 år, skal han altså have været i fængsel i mindst 6 år, før man kan udvise ham.

Derfor er det meget relevant, og det er derfor, en meget stor procentdel af alle de narkohandlere, der er – specielt i København, men også andre steder – faktisk er udenlandske statsborgere, og det er ikke flygtninge, men udenlandske statsborgere, som frit kunne vende tilbage til f.eks. USA eller Gambia uden at blive forfulgt i det land for andet end de forbrydelser, de måtte begå dér. Og jeg synes, det er en hån mod danske statsborgere, at vi også skal huse dem, selv om de ikke agter at leve en lovlig tilværelse her i landet.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu stilles der jo heldigvis ikke kvalitative krav med hensyn til at blive valgt til Folketinget, men jeg undrer mig alligevel, for jeg mener ikke, at hr. Poul Qvist Jørgensens argumentation holder.

Det, der blev sagt af hr. Poul Qvist Jørgensen, var, at det er uhensigtsmæssigt, at man i ét og samme beslutningsforslag blander udlændingeloven og straffeloven og loven om euforiserende stoffer sammen og dermed unægtelig gør det meget sværere at tage stilling til forslaget. Det var vist næsten ordret citeret.

Men det, der er sagen, er jo, at der er tale om et beslutningsforslag, og at jeg tror, at hr. Poul Qvist Jørgensen er i stand til at skelne de to ting

fra hinanden. Jeg er sikker på, at hr. Poul Qvist Jørgensen, hvis viljen havde været der, kunne have delt sin ordførertale i to sektioner: den ene vedrørende, hvad vi skal gøre i forhold til udenlandske statsborgere, og den anden vedrørende, hvad vi skal gøre i forhold til at hæve straffesammen. Det kunne hr. Poul Qvist Jørgensen have gjort. Så ville hr. Poul Qvist Jørgensen have forholdt sig seriøst til det forslag, som ligger foran os, og som vi skal tage stilling til i dag, og det kunne jeg egentlig godt have tænkt mig at hr. Poul Qvist Jørgensen havde gjort – i stedet for at feje forslaget til side med et søgt argument om, at man blander to forskellige lovgivninger sammen. Det holder ikke.

Margrete Auken (SF):

Jeg er meget desorienteret. Jeg kan ikke rigtig finde ud af, hvad det er, Venstre og De Konservative vil med dette forslag, medmindre det drejer sig om at holde så mange ordførertaler som muligt, for hvis det drejer sig om at beskytte Vesterbro og de borgere, der generes af narkokriminalitet, så er det jo et helt idiotisk tidspunkt at få dette forslag til førstebehandling på. Jeg havde egentlig troet – naivt, ved jeg godt – at Venstre og De Konservative i dag ville have sagt: Vi trækker forslaget. Der er de sidste par dage kommet så fremragende undersøgelser, som viser, at vi skal gå den modsatte vej, hvis vi skal opnå vores formål, nemlig mindre narkokriminalitet og mindre belastning af de områder, hvor den foregår.

Jyllands-Posten, som jo ikke ligefrem er venstrefløjens forpost, har en stor gennemgang af, hvad der sker, når man nedtrapper presset mod de små narkohandlere. Det viser sig nemlig, at så får vi mindre kriminalitet, færre indbrud og færre voldsforbrydelser. Det står i Jyllands-Posten fra i søndags, og fru Ulla Tørnæs må godt låne den af mig, hvis hun vil se det, inden hun tager sine korte bemærkninger, eller til lidt senere brug. Det kan altså ikke have været formålet at beskytte os mod kriminalitet, for så er det jo det modsatte, der skal gøres, tyder alting på.

Er det så for at beskytte folk mod at blive narkomaner? Nej, det tror jeg heller ikke man er ude på, for der er heller ikke noget, der tyder på, at vi, hvis vi øger straffen, får færre narkomaner. Det er der intet som helst belæg for.

Og hvad angår de store, altså bagmændene i dette foretagende, så er det jo ikke det, vi taler om i dag. Dér har vi jo en helt anden problematik.

Så jeg er virkelig forvirret over, om der faktisk er seriøse motiver bag dette beslutningsforslag. Jeg ønsker altså ikke at deltage i det dér med, at man skal forsikre om, at man ikke støtter narkomani, og at man ikke vil holde hånden over bagmændene, og hvad ved jeg. Jeg synes ikke, vi bør spille Folketingets tid med den slags.

Jeg vil derfor straks holde inde, men blot spørge Venstre og De Konservative: For hvis skyld – andre end Venstres og De Konservatives – er dette forslag til førstebehandling? Er det for de menneskers skyld, der bliver udsat for narkokriminalitet på Vesterbro, eller er det for narkomanernes skyld?

Hvis det er for deres skyld, er det som sagt et skrupforkert forslag, og så havde det jo været herligt, hvis Venstre og De Konservative havde sagt: Kæreste venner! Formålet kan opnås på en billigere, bedre og langt kønner måde ved, at vi gør det modsatte af, hvad vi har foreslået.

Hvis det er for at beskytte os mod de store bagmænd, så er det jo en helt anden sag, vi har med at gøre, end den, vi diskuterer i dag.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Nu skal jeg ikke gentage hr. Tom Behnkes udmærkede bemærkninger om manglende kvalitative krav med hensyn til at blive medlem af Folketinget, men hvis fru Margrete Auken gjorde sig den ulejlighed at læse det beslutningsforslag, som Venstre og Det Konservative Folkeparti her har fremsat, tror jeg også, fru Margrete Auken ville være enig i, at det ligger milevidt fra det, som fru Margrete Auken nævner, og som omtales i Jyllands-Posten. Det er to vidt forskellige ting, det er to ting, som intet har med hinanden at gøre. Det, som Jyllands-Posten skriver om i øjeblikket, er, at der skal indføres en forsøgsordning med lægeordineret heroinudlevering til såkaldt gamle narkomaner, og det har det foreliggende beslutningsforslag absolut intet at gøre med.

Dette beslutningsforslag handler om strafudmålingen i narkokriminalitetssager, og det vil sige, at det ikke er forbrugerne – som fru Margrete Auken nævner – men derimod forbryderne, vi går efter.

Jeg tror, jeg vil slutte her. Jeg kunne blive ved meget længe, men det handler altså om, at der faktisk bliver begået ulovlige handlinger, som vi ikke finder bliver straffet tilstrækkeligt.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg er meget forstående over for, at fru Ulla Tørnæs på forhånd sikrer sig imod de krav, der kan stilles til folketingsmedlemmer. Dog nævner hun, at man måske skal kunne læse. Og hvis man havde læst Jyllands-Posten fra i søndags, ville man have set, at den store gennemgang dér også i høj grad drejede sig om et fald i kriminaliteten, hvis narkomanerne stresses mindre.

Der er nogle store, smukke kurver på side 6 i den sektion, der hedder Indblik, i Jyllands-Posten fra den 14. januar, og af de kurver kan man se, at når narkomanerne stresses mindre, falder kriminaliteten, og den falder både med hensyn til vold og med hensyn til indbrud, og det var det, jeg henviste til, og ikke til diskussionen om fri narko til de hårdtbelastede narkomaner. For det er ganske rigtigt en anden debat.

Men jeg synes faktisk, vi fremover skal stille det krav til folketingsmedlemmer, at de kan læse.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Nu skal jeg se, om jeg kan leve op til det krav. Men jeg vil i øvrigt sige til fru Margrete Auken, at jeg faktisk også har læst Jyllands-Postens artikelserie, også i søndags, og at jeg også fandt den i Indblik-sektionen; men jeg vil så også sige til fru Margrete Auken, at dertil er der kun det at sige, at det da er hamrende logisk, at man afskaffer kriminalitet, hvis man gør det kriminelle lovligt.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg ved ikke, om vi ligefrem skal gøre kravet til en præsidiesag, men jeg vil dog sige, at jeg selvfølgelig ikke har sagt – og det tror jeg ikke der er nogen der har sagt – at man kan afskaffe kriminalitet ved at lovliggøre det hele. Kriminalitet er stadig væk lige så forbudt, som den altid har været. Det, som artiklen beskriver, er, at indbrud, som er meget forbudt, og overfald, som er meget forbudt, og som fremdeles er det, er der kommet færre af – altså ikke blot anmeldelserne, men selve indbruddene og overfaldene er der kommet færre af, efter at man er holdt op med at jage narkomanerne. Det er det, der står i den artikel.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan ikke helt følge fru Margrete Aukens tankegang, og det er jeg såmænd glad for.

Men lad mig tage et andet stort problem her i landet: Der stjæles over 35.000 biler hvert år, og det er i stigning, og det er steget i over 10 år. Der er faktisk nogle – specielt unge mænd – som bliver ved med at stjæle biler, og mange af dem har et foretrukket bilmærke, og det er Opel Kadett. Når de har stjålet 10 Opel Kadett'er, skulle vi så ikke overveje at sige: Nu er det urimeligt. Det kan ikke være rigtigt, at politiet hele tiden skal have besvær med at fange dem, og at bilejerne skal miste eller få smadret deres Opel Kadett. Fremover giver staten hver af de unge, der har kvalificeret sig ved at stjæle mere end 10 Opel Kadett'er, en ny, gratis Opel Kadett. Så er der ingen problemer, for så stjæler de ikke biler mere. Og så skal vi også sørge for at give dem et kontokort til benzinen, for ellers skal de stjæle den fra benzinstationen. Så vi giver dem også et kontokort, og så er der ingen problemer med dem mere.

Jeg kan garantere fru Margrete Auker, at der ikke bliver problemer med dem foreløbig, men der bliver ti gange så mange unge, som så også vil stjæle biler for at kvalificere sig til at få en ny Opel Kadett. Det er dér tråden hopper af og logikken mangler.

(Kort bemærkning).

Margrete Auker (SF):

Der kan jo blive tyndt befolket herinde, hvis vi skal til at opstille de kriterier!

Der er ingen, der har talt om at lovliggøre ulovligheder. Det er ikke det, vi taler om. Den store undersøgelse i Jyllands-Posten, som bl.a. Flemming Balvig kommenterede i tv – både lørdag og søndag var den i TV-Avisen, i hvert fald søndag – drejede sig ikke om at tillade noget, der er forbudt. Hvis vi nu skal blive ved Kadett-billedet, drejede det sig om, at der bliver stjålet færre Kadett'er – altså billedligt talt.

Jeg ved godt, at jeg skal passe meget på, hvor svære udtryk jeg bruger i denne debat, så jeg vil gå meget forsigtigt til værks og sige, at når man ikke jager disse narkomaner så meget, betyder det ikke, at der kommer færre narkomaner – det er et andet problem – men det betyder, at der kommer mindre af det, der er og vedblivende vil være meget strengt forbudt, nemlig at slå folk ned på gaden og bryde ind i deres huse og tage deres ting. Det er det, vi taler om.

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg synes, dette her i høj grad viser, at der er forskellige opfattelser af, hvor sammenhængende vi ser problemerne.

Et aspekt, som jeg synes nok kunne have været med i de korte bemærkninger, men som jeg ville gemme til mit ordførerindlæg for ikke at forlænge debatten unødigt, er, at mange af de små narkohandlere, vi taler om, selv er narkomaner. Det er pushere på gadeplan, men mange af dem pusher jo, fordi de selv har brug for penge for at kunne købe deres narko. Og hvis man begav sig ind i den forsøgsordning, som er blevet nævnt fra talerstolen, og som vi alle har læst om, ville man jo i hvert fald fjerne den del af motiveringen for at være narkohandler eller småpusher på gadeplan. På den måde kunne man altså komme omkring problemet.

Men lad mig vende tilbage til dette forslag til folketingsbeslutning, som vi i Det Radikale Venstre mener er trukket ud af sin sammenhæng. Vi kan ikke støtte det. Det må jeg sige lige ud. Vi kan ikke acceptere eller gå ind for en forhøjelse af strafferammen. Vi talte også om det i sidste folketingssamling i forbindelse med spritdrabene, som vi kaldte det på trafikens område. Vi kunne se, at der er en stor uudnyttet strafferamme, og det er meget dårlig lovgivningspraksis så at forhøje strafferammen yderligere.

En af de indvendinger, som forslagsstillerne har nævnt her fra talerstolen og i bemærkningerne til forslaget, er jo netop, at der ikke gives meget mere end 14 dages fængsel – eller hvad det var, fru Gitte Seeberg sagde – 40 dage tror jeg det var. Men der står altså 2 år i strafferammen. Skal vi så forhøje den til 4 år og dermed håbe, at straffene så kommer op på 80 dage, for når vi fordobler, så fordobler domstolene nok også?

Af den årsag – ikke kun derfor, men også af den årsag – er vi imod den del af forslaget, og vi mener altså også, at det skal ses i en meget bredere sammenhæng. Det kunne i og for sig have været mere spændende, hvis forslaget og debatten her i dag præcist havde handlet om det, som er kommet frem siden, nemlig Lægeforeningens og Dommerforeningens formænds meldinger om, at de synes, det nu er på tide, at vi prøver at tage fat i det fra en anden vinkel.

Jeg er også sikker på, at en stor del af det handler om kriminalitet som følge af, at man er narkoman.

Lad mig så om udlændingeloven sige – nej, jeg vil egentlig hellere komme med en bemærkning mere om indsatsen på Vesterbro, for som jeg har forstået det efter justitsministerens besøg derude, har Københavns politi taget mere målrettet fat på indsatsen dér.

Og jeg forstår også, at i de tilfælde, hvor man ser den samme person handle ganske små mængder den ene gang efter den anden i løbet af en formiddag – det kan man med fuld ret opfatte som et klart forsøg på at omgå bestemmelserne – og hvor man så kun kan få dem dømt for den enkelte lille mængde, som de rent faktisk har handlet, er der nu også faldet domme, hvor man puljer det og siger, at fru X eller frøken Z, eller hvad hun nu hedder, faktisk handlede ni gange i løbet af en formiddag, og derfor får hun en større straf. Det må jo være måden at gribe det an på.

Lad mig så slutte af med lidt om udlændingen: Jeg var med i 1982, da vi vedtog udlændingeloven herinde, og vi havde en lang, lang debat om udvisningsbestemmelserne, og det er min og Det Radikale Venstres opfattelse, at vi ikke bare kan smide disse udlændinge ud, og at vi ikke bør kunne smide de udlændinge ud, som vi bliver trætte af, eller som vi synes er for småkriminelle.

Vi må acceptere som en realitet i livet, at danskere såvel som udlændinge – uanset hvor vi er født henne – har en kriminalitetsrate. I visse tilfælde er den måske højere for udlændinge – det er en lang diskussion, som vi kan tage et andet sted – men vi mener ikke, at vi bør indrette vores udlændingelovgivning sådan, at der skal være en straf oven i straffen, som består i, at vi bare skiller os af med dem, der er for besværlige.

Vi er parate til at se på resultaterne fra den arbejdsgruppe, som justitsministeren har nedsat, men som udgangspunkt vil vi sige, at vi er meget skeptiske over for at skulle ændre udlændingeloven.

Tom Behnke (FP):

Hvad man får ud af at stresser narkomanerne, og hvad man får ud af at lade være med at stresser narkomanerne, havde jeg ganske tæt inde på livet, for jeg var med i tidernes morgen, da man startede en stærk indsats på Vesterbro mod narkomaner og deres handlen med stoffer på gadeplan. Det viste sig, at hele det første år virkede det faktisk, og man fik sendt masser af narkomaner i behandling, endda i kvalificeret

behandling, hvor de blev afvænet fra deres misbrug. Det virkede desværre kun i det første år, for det, der ret hurtigt skete, var, at de øvrige myndigheder, som skulle sørge for, at narkomanerne blev afvænet, ikke havde tilstrækkelig kapacitet til det. Man kunne ikke skubbe narkomanerne ind i behandling, for der var simpelt hen ikke plads, og dermed gik det over til at blive mere eller mindre trivielt at skubbe rundt med narkomanerne på Vesterbro, for man havde ikke nogen steder at skubbe dem hen, når behandlingskapaciteten ikke var der.

Når vi taler om narkotika og narkotikaproblemer, er der to væsentlige ting. Den ene er, at vi skal sørge for at knuse hele det illegale marked med dødens købmænd. Det andet er, at vi skal sørge for, at narkomanerne bliver afvænet, således at de ikke begår følgekriminalitet. Det er for mig at se de to vigtigste ting.

Det tredje element, som man også med god samvittighed kan tage med ind, og som også er vigtigt, er, at vi skal sørge for, at narkomanerne får en bedre helbredssituation end den, de har, og at antallet af dødsfald bliver nedbragt.

Det, vi fortsat skal gøre, er, at vi skal bekæmpe handel med narkotika og fortsat bekæmpe dem, der sælger narkotika. Det er også vigtigt, at der til den kvalificerede afvæning, som Folketinget efter lang tid og efter mange og lange debatter endelig har fået sat på skinner, nemlig en kvalificeret døgnbehandling, hvor narkomanerne kan blive seriøst afvænet, bliver afsat mange flere penge, så vi får mange flere pladser, hvor narkomanerne kan blive afvænet, for det er den eneste vej frem, hvis vi vil nå vores mål om at fjerne følgekriminaliteten og knuse det illegale marked.

Vi kan ikke, uanset hvor store ressourcer vi sætter ind, fjerne udbudet af narkotika. Hver gang der bare er én, der spørger efter narkotika, vil der være ti, der er klar til at sælge det. Det er der ingen tvivl om, for der er så mange penge i det.

Vi skal i stedet for at satse så hårdt på at tage fat på udbudet tage fat på at fjerne efterspørgslen, og det gøres bedst ved, at narkomanerne bliver afvænet. Hvis de ikke længere er narkomaner, efterspørger de ikke narkotika, og så er der heller ikke nogen, der vil løbe risikoen ved at sælge stofferne i Danmark.

Når vi så går ned på gadeplan og diskuterer den indsats, som politiet gør dér, er det min opfattelse, også på baggrund af de undersøgelser, der er lavet, og som professor Flemming

Balvig har kommenteret, at det vil være gavnligt, hvis politiet, selv om det ikke skal holde op med at gå efter brugerne, flytter tyngden i indsatsen fra de egentlige brugere og over til dem, som sælger stofferne.

Så er jeg helt enig i, at udenlandske narkotikahandlere skal udvises af Danmark. Jeg kan ikke være mere enig. Jeg mener også, at alle andre udlændinge, der begår grove kriminelle handlinger, skulle udvises af Danmark, og det ser jo spændende ud, at Venstre og De Konservative har fremsat dette forslag, for den naturlige opfølgning vil selvfølgelig være, at vi får et forslag, der går rent på udlændingeloven, så vi siger, at alle de, der begår grovere kriminalitet her i landet, skal udvises.

Jeg er også helt enig i, at det vil være en fordel, hvis man i gentagelsestilfælde, hvor der bliver handlet med narko, giver nogle strengere straffe. Men hvis det er det, man vil, hvorfor så ikke lægge op til, at man laver en særskilt bestemmelse om, at straffen i gentagelsestilfælde skal være halvanden gang, to gange eller tre gange så lang? Det ville være et præcist forslag, som var til at tage og føle på, og det gjorde vi jo f.eks. på hele voldsområdet, hvor vi sagde, at i gentagelsestilfælde skal dommen være halvanden gang så stor, og det var en fordel, for vi så, at det havde meget, meget stor betydning og meget, meget stor effekt.

Så vil jeg også sige, at når vi i dag har en strafferamme, der går op til 2 års fængsel, og ikke udnytter mere end de her 14-21 dage, viser det jo, at dommerne enten ikke har forstået det, eller at de frygter, at vi kan få nogle særdeles meget, meget værre forhandlersituationer i Danmark end dem, vi har. Jeg tror, at dommerne har misforstået det, men vi kan ikke fra denne talerstol overbevise dommerne om, at de skal give nogle højere straffe til de kriminelle, der står foran dem. Det har vi prøvet før, og det kan vi ikke. Den eneste måde, vi kan tvinge dommerne på, er ved, at vi hæver den minimumsstraf, der ligger i lovgivningen. Det var også et konkret forslag, man kunne tage fat i, og som er langt bedre, end at man bare bevidstløst udvider strafferammen. Det ville være bedre, hvis man hævdede minimumsstraffen.

Sammenfattende er vi for så vidt enige i sigtet med forslaget, men vi har altså nogle lidt andre metoder til at nå det samme mål.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten har den opfattelse, at hovedmål-sætningen er, hvordan vi kommer narkobagmændene til livs, for det er jo den store og den vanskelige opgave. Det er desværre ikke den opgave, som forslaget sigter eller tager fat på.

Forslagsstillerne har derimod tænkt sig at ramme gadehandelen. Selvfølgelig er der da problemer på det her område, men det afgørende er bare, at der, som flere ordførere også har været inde på, ikke er noget, der tyder på, at det at straffe gadehandlerne får fjernet problemets årsag, nemlig at der er bagmandskredse, som mere eller mindre kynisk udnytter narkomanerne og andre mennesker i udsatte og socialt dårligt stillede forhold til at være forhandlere. Derfor er dette forslag i bedste fald en afmagtsdemonstration, i værste fald er det et forslag om at sparke til dem, der ligger længst nede i bunden af systemet.

Det er lidt af et vrangbillede, når flere af de borgerlige ordførere – tror jeg, det var – prøvede at fremstille det, som om vi har denne sorte pusher, som udnytter den uskyldige narkoman, for som hr. Bjørn Elmquist ganske rigtigt gør opmærksom på, er det jo sådan, at det store flertal af disse pushere – hvis ikke alle – selv er narkomaner, og de sælger stoffet for at få penge til at kunne købe noget stof selv eller afdrage en gæld, de eventuelt har opbygget, mens de har været i fængsel, hvor narkotikaen jo også er.

Derfor er det her ikke nogen løsning, og det vil være sådan, at hvis man endelig fik fjernet den type mennesker ved at få dem udvist, vil der bare komme nogle andre til. De vil blive fløjet ind fra udlandet, medmindre – og dér er jeg så enig med hr. Tom Behnke – man får gjort noget ved efterspørgslen. Vi kan få lov til at sætte hele den tredje verden i danske fængsler, for de vil blive fløjet ind af narkobagmændene, som tjener pengene på det her – og dem rører man altså ikke med forslaget.

Derfor har vi selvfølgelig også i Enhedslisten mærket os med meget stor interesse, at der er åbnet en mere seriøs debat om mål og midler i den overordnede narkopolitik, og da er målet jo netop at fjerne nogle af de årsager, der gør, at narkomaner for at tjene til deres eget forbrug fungerer som forhandlere.

Derudover mener vi, at problemet også er, at der er denne tro, som vi ser gang på gang hos de borgerlige, på, at straf i sig selv og opskrining af straf hjælper. Det mener vi ikke, og vi mener det især ikke, når vi ser, at loven altså indehol-

der en strafferamme, som er uprøvet, for så synes vi ikke, der er ret meget idé i at skruer strafferammen i vejret.

Vi er som sagt ikke tilhængere af at skruer strafferammen i vejret, når der er uprøvede muligheder, men vi vil selvfølgelig se på, om de muligheder, der er, bliver prøvet godt nok; så skal vi altså bare have et mere begrænset forslag end det, der foreligger.

Med hensyn til udvisning af udlændinge mener vi, at udlændingelovens bestemmelser faktisk er ret stramme, men det kan da godt være, at der er nogle problemer her, som der skal kigges på, og det sker så i det udvalg, som er nedsat under Indenrigsministeriet, hvor det lige præcis er formålet med kommissoriet at kigge på denne type problemer.

Til allersidst kan jeg ikke lade være med meget kraftigt at advare mod det dér forslag om intelligentst af folketingsmedlemmer; vi andre skal jo altså også have nogle at diskutere med herinde.

Gitte Seeberg (KF):

Det kan jo ikke blive nogen stor tak, men i hvert fald tak til de partier, som støtter beslutningsforslaget.

Jeg mener, at det beslutningsforslag, vi her har haft til behandling, faktisk er ret vigtigt og meget aktuelt, og det burde kunne samle et flertal i Folketingssalen. Der er selvfølgelig dels spørgsmålet om skærpelse af straffen for de milde narkoforbrydelser, dels den anden side om udlændinge, som jeg vil vende tilbage til.

Strafferammen er, som justitsministeren også var inde på, op til 2 års fængsel, men sagen er den, at der faktisk kun bliver straffet med fra 2-3 ugers fængsel og op til 40 dage. Det er i hvert fald den højeste straf i gentagelsestilfælde, jeg har hørt om, og jeg er enig med de ordførere, der har været inde på, at det er uheldigt, at man er nødt til at rejse en sag i Folketingssalen, fordi man vil have domstolene til at udnytte strafferammen. Vi mener sådan set, at hvis domstolene brugte strafferammen på de 2 år, som der hjemles mulighed for, var det også godt nok, men det gør domstolene ikke.

Hr. Bjørn Elmquist var inde på, at vi jo havde et tilsvarende beslutningsforslag sidste år om forhøjelse af straffene for spritbilister, der uagtens dræber andre i trafikken, og det er den samme problemstilling.

Vi havde, inden vi rejste sagen her i Folketingssalen, spurgt justitsministeren, om der var

nogen måde, hvorpå Folketinget kunne gøre domstolene opmærksom på, at vi gerne så straffene skærpet inden for den gældende strafferamme, og svaret var, at der kun var én måde, man kunne gøre det på, og det var at foreslå en forhøjelse af straffen. Det er så også det, vi har gjort i dette tilfælde.

Hr. Poul Qvist Jørgensen var inde på, om sagen er foranlediget af det, der er foregået på Vesterbro, og sagde, at vi bare i tidligere tider kunne have rejst sagen, og det er selvfølgelig også rigtigt nok. Det har for mig været chokerende at se de beretninger, som pressen har leveret, i øvrigt også med justitsministerens deltagelse en aften på Vesterbro, om, hvor galt det i virkeligheden står til. Jeg har også selv været nede og med egne øjne set, at der rent faktisk handles helt åbenlyst med narkotika, og det mener vi simpelt hen ikke er acceptabelt. Det er faktisk en hån mod ens retsbevidsthed, at man kan se så åbenlys handel foregå, uden at politiet har ret store muligheder for at gribe ind, og når det griber ind, sker der i virkeligheden ikke særlig meget.

Men sagen er den, at selv om justitsministeren sagde, at narkokriminaliteten for unge mennesker er for nedadgående, tror jeg nok, der er modstridende oplysninger om det, for sådan som jeg har hørt det, er problemet faktisk voksende i provinsen, hvor man efterhånden i hvert fald flere steder har konstateret, at der bliver handlet med narko på skolerne, og det er jo nok så alvorligt. Der er problemet altså endnu en gang, at hvis man kun handler med ganske små mængder, sker der simpelt hen intet.

Så er der spørgsmålet om udlændingeproblematikken, og jeg vil understrege endnu en gang, at når vi taler om skærpede straffe, er det ikke møntet på udlændinge som sådan, men på den generelle straf for overtrædelse af narkotikalovgivningen. Vi må dog nok sige, at når der er tale om så alvorlige forbrydelser som narkotikaforbrydelserne, som er en personfarlig forbrydelse på linje med vold, mord og voldtægt, er der nogle helt særlige forhold, som spiller ind, og vi mener, det er uacceptabelt, at nogle udlændinge i gentagelsestilfælde, og jeg vil gerne lige understrege, at beslutningsforslaget går på, at det skal være i gentagelsestilfælde, ikke kan udvises.

Det eksempel, som hr. Helge Adam Møller kom med, er jo sådan set meget godt, for har man boet i Danmark tilstrækkelig længe, er der stort set ingen grænser for, hvor meget krimina-

litet man kan begå, bare det ligger nede i småtingsafdelingen. Generelt kan jeg da også medgive hr. Tom Behnke, at når der er tale om disse forbrydelser, er der sådan set ikke nogen grund til, at de kriminelle bliver i Danmark ud over, at man kan have nogle synspunkter, der efter vores opfattelse er for humanistiske, for kan man ikke indrette sig efter det danske samfund, må man efter min opfattelse ud.

Jeg har en artikel fra Ekstra Bladet af 18. september 1995, hvor justitsministeren under overskriften »De skal udvises« udtalte, at hvis de ikke har fået dansk statsborgerskab, vil vi prøve at få dem udvist, og justitsministeren erkender så, at der er særlige problemer osv. Han kom i artiklen også ind på nogle af de udlændinge, der har indgået ægteskab med danske statsborgere, og dér er selvfølgelig en særlig problemstilling, men jeg vil bare sige, at forslagsstillernes opfattelse på det område er, at det i sig selv heller ikke skal være hindrende for en udvisning.

Man må stille det krav til udenlandske statsborgere, som vil leve i Danmark, at de i et vist omfang i hvert fald må indrette sig efter dansk lovgivning.

Jeg skal lige se, om jeg fik det hele med. Det var det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, jeg synes fru Gitte Seeberg glemte en enkelt lille detalje, og derfor spørger jeg: Tror fru Gitte Seeberg, at salget af narkotika falder med så meget som ét eneste milligram, hvis dette forslag bliver gennemført?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Inden fru Gitte Seeberg svarer, er der et andet spørgsmål, der også skal besvares, for jeg er utrolig glad for, at forslaget er fremsat, og at vi har fået debatten. Det, jeg vil spørge om, er, om det så også vil udmønte sig i konsekvenser for Venstres og De Konservatives indstilling til de forslag, der i øvrigt kommer op i Folketinget.

Jeg husker tilbage i 1993 et forslag til lov om indfødsret, hvor der var en hel stribe personer – op imod tusind – der fik dansk indfødsret. Blandt de personer var der en, som var dømt for at have indsmuglet 4 kg enten heroin eller kokain, det husker jeg ikke lige, men 4 kg af det stærke stof, men vedkommende var med på forslaget, og både Venstre og De Konservative stemte for, at vedkommende skulle have dansk indfødsret.

Det var vi mange der var lidt forvirrede over efter de meldinger, som Venstre og De Konservative var kommet med, og derfor skal jeg høre, om det her også vil få konsekvenser, når vi næste gang har et forslag om tusind udlændinge, der skal have dansk indfødsret. Vil det så gå igennem som en rød tråd, at Venstre og De Konservative vil stemme imod, at i det mindste de, der har begået narkotikakriminalitet her i landet, får dansk indfødsret?

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Når vi taler om at opnå dansk indfødsret, er Det Konservative Folkeparti af den opfattelse, at vi ikke skal have enkeltsager til diskussion i Folketingssalen. Der er udstukket nogle retningslinjer, og der er lavet nogle aftaler parterne imellem om, hvordan tildeling af dansk statsborgerskab skal udformes, og de aftaler står vi ved. Vi vil ikke stemme imod lovforslag, når der er tale om personer, som opfylder de kriterier, som udvalget og lovgivningen i øvrigt udstikker på det tidspunkt, hvor de kommer på lovforslaget.

Jeg tror, det var sidste forår, at Venstre og Det Konservative Folkeparti indgik en aftale med regeringspartierne om en skærpelse af disse bestemmelser om kriminelle udlændinge, og den aftale vil gælde 2 år. Den står vi selvfølgelig ved, så vi stemmer ikke imod de lovforslag, som kommer i den kommende tid.

Hr. Søren Søndergaard spurgte, om jeg tror, det hjælper at skærpe straffene. Jeg kan ikke sige, om det konkret hjælper i det enkelte tilfælde, men generelt ja. Nu er jeg ikke tilhænger af, at vi skal have så strenge straffe, som man har visse steder i udlandet, f.eks. i Singapore, hvor man jo ikke har mange narkotikaforbrydelser. Men generelt: Ja, jeg tror på, at en skærpelse af straffen hjælper.

(Kort bemærkning).

Poul Qvist Jørgensen (S):

Jeg er selvfølgelig enig i det, fru Gitte Seeberg sagde om, at vi har den praksis, at vi ikke drøfter personsager, specielt ikke på indfødsretsområdet, men jeg går i hvert fald ikke ind i en enkeltsag, når jeg minder om det, som fru Gitte Seeberg også sagde, nemlig at kriterierne for lige præcis overtrædelser af narkotikakriminaliteten er særdeles stramme, og man ryger virkelig langt bagud i køen, hvis man begiver sig ud på den galej.

Det, jeg egentlig markerede for, var, at jeg da godt ville spørge hr. Behnke, om han med den gode hukommelse, han indtil nu har demonstreret i den konkrete personsag, også erindrer, hvornår den pågældende havde gjort sig skyldig i den meget alvorlige narkotikakriminalitet i forhold til, hvornår den pågældende optrådte på loven.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan fuldstændig bekræfte, at der er en meget stram praksis i Indfødsretsudvalget med hensyn til besiddelse af såkaldt narkotika. F.eks. betyder det, at folk, som har fået en advarsel for at være i besiddelse af et halvt gram hash, i flere år bliver forhindret i at få dansk indfødsret, selv om de opfylder alle andre kriterier.

Men jeg synes altså, at fru Gitte Seebergs svar er utrolig naivt, for det kan da godt være, at straffen hjælper over for den enkelte forbryder. Det kan da godt være, at den enkelte forbryder tænker, at når straffen bliver højere, vil jeg ikke gøre det, men at tro, at det fører til, at det samlede narkotikaudbud falder, er jo fuldstændig at overse, hvilke penge der er involveret i det her.

Kan fru Gitte Seeberg ikke forestille sig, at ligesom man i dag hyrer folk i udlandet til at transportere heroinen, vil man f.eks. hyre folk på turistvisa osv. til at sælge heroinen?

Selvfulgelig vil man det uanset straffen. Derfor er problemet, at selv om der måske er nogle, der vil afstå fra kriminalitet på grund af straffen, vil der på grund af de profitter, der ligger på dette område, ikke blive solgt et eneste milligram narkotika mindre, og jeg troede egentlig, at det store spørgsmål var at gøre noget ved salget af narkotika og noget ved narkotikamisbruget. Det er i hvert fald det, Enhedslisten prioriterer.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Meget pudsigt paradoks. Hr. Poul Qvist Jørgensen brugte ni tiendedele af sit indlæg til at sige, at vi ikke skulle diskutere enkeltsager. Det ville man ikke, og fru Gitte Seeberg afviste også at gå ind i det, til trods for at det jo klart og tydeligt fremgår af grundloven, at hver gang der er en, der ønsker at opnå dansk statsborgerskab, skal Folketinget behandle og træffe afgørelse i den konkrete sag. Det fremgår af grundloven, men det er jeg altså godt klar over at Folketinget ikke vil, for så får man et problem.

Men hr. Poul Qvist Jørgensen understregede, at man ikke ville diskutere enkeltsager, hvorefter hr. Poul Qvist Jørgensen alligevel benyttede lejligheden til at stille et helt præcist spørgsmål i en ganske konkret sag, som så gør, at jeg er nødt til at svare, og så kører vi altså videre i det spor, som hr. Poul Qvist Jørgensen netop ikke ønskede vi skulle køre i; men lad det nu ligge.

Jeg husker også fra sagen, at den pågældende kvinde fik udsat sin mulighed for at opnå dansk indfødsret, men det var i ganske, ganske kort tid. Det, der er princippet for Fremskridtspartiet, er, at begår man så grov en handling som at indsmugle 4 kg heroin til Danmark, burde man aldrig nogen sinde kunne opnå dansk indfødsret. Tværtimod burde vedkommende have været udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, og det burde i øvrigt gælde alle de udlændinge, som handler med narkotika i Danmark.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

For at der ikke skal være nogen misforståelse, må jeg sige, at jeg er helt enig i det, hr. Tom Behnke siger, nemlig at de folk, som indsmugler narkotika, selvfølgelig overhovedet ikke skulle have lov til at få dansk statsborgerskab. Jeg mener bare, det er et lidt sent tidspunkt at tage stilling til det, for mit udgangspunkt er, at de allerede skulle have været ude af vagten i lang tid, før de søgte statsborgerskabet.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Nu har vi altså det problem, at der heroppe på tavlen står, at det her handler om udvisning af narkodømte, men forslaget handler jo om strafferammer. Man kan så spørge, om øgede strafferammer hjælper, og det er derfor, jeg er blevet sat på sagen, ellers skulle det have været fru Anne Baastrup.

Men for at få det hen på det, som var hoveddelen af det, nemlig strafferammerne og diskussionen om, hvorvidt en udvidelse af dem hjælper, vil jeg lige bede justitsministeren om, når han kommer på talerstolen, at sige til os, hvornår vi får noget om straffuldbrydelse. Det er længe, længe siden, det udvalg skulle have fortalt os, hvordan disse sager hænger sammen. I hele den debat, vi har om kriminalforsorg, ville det være meget rart, om vi snart fik det udvalg, jeg ved er nedsat, til at kigge på det og komme med noget. Det skulle mig bekendt være kommet for et stykke tid siden.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Til fru Margrete Auken: Det er rigtigt, at der er et straffuldbyrdsudvalg, der arbejder, og jeg forventer, at det kommer med sin betænkning i år. Præcis hvornår tør jeg ikke sige; jeg tør heller ikke sige, hvornår den var lovet, for det er nedsat før min tid, men det er ganske omfattende problemstillinger, det drøfter.

Til fru Ulla Tørnæs vil jeg sige om Vesterbro, at jeg rent faktisk har fået tilkendegivelser og breve fra handelsstandsforeningen på Vesterbro om, at det, der er foregået dernede, har hjulpet. Det, der er foregået dernede – og det var bl.a. hr. Bjørn Elmquist inde på – er, at jeg har været optaget af, at man skulle se anderledes på gentagelsestilfælde af systematiske småhandler. Disse personer skulle også ifalde strengere straffe.

Det er klart, at jeg fortsat vil følge, hvad der sker med personer, der gang på gang laver det, og også hvordan domstolene behandler sagen, og jeg vil drøfte med anklagemyndigheden, på hvilken måde den slags sager eventuelt kan tilrettelægges, så vi får en tilfredsstillende praksis på området.

Med hensyn til udvisningsbestemmelserne vil jeg sige, at det er under Indenrigsministeriet, der sidder et udvalg, og jeg regner med, at indenrigsministeren på grundlag af det udvalgsarbejde kommer med noget til Folketinget inden for nogle måneder.

Jeg er enig med hr. Tom Behnke i, at der er store spørgsmål vedrørende behandlingskapacitet, vi burde se på. Jeg er enig med hr. Søren Søndergaard i, at der er meget mere gods i at se på bagmændene, og at det måske var mere interessant, og jeg er enig med fru Gitte Seeberg i, at der sker noget ude i provinsen ved skolerne, hvor vi bør gøre noget. Det sidste har vi taget lidt med i politiforliget med Det Konservative Folkeparti om øget kriminalpræventivt arbejde, SSP-arbejdet og andet.

Jeg tror fortsat på, at en ordentlig kriminalpræventiv indsats virker, og at det er noget af det bedste, vi kan gøre. Jeg tror også på, at man kan få bedre resultater ud af behandling end dem, man i øjeblikket får indtryk af, når man læser aviserne, og det synes jeg også vi skal arbejde mere med.

Jeg tror faktisk også godt, vi kunne gøre mere ved bagmændene; det kan vi vende tilbage til en anden gang.

Vedrørende den helt aktuelle diskussion i medierne vil jeg sige, at det er klart, at jeg sammen med socialministeren og sundhedsministeren vil drøfte de ting, der er blevet bragt frem i pressen. Vi vil indhente de resultater, der er. Jeg mener nu ikke, at der er resultater endnu, men vi forventer i løbet af nogle måneder, at der kommer resultater bl.a. fra Schweiz, og vi har medarbejdere, der deltager i evalueringen af de ting, der kommer, og på baggrund af det må vi selvfølgelig vurdere erfaringerne og følge den drøftelse, der er, op.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 17. januar 1996, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.59